

måske endda blive nødt til at diskutere, om de overhovedet skulle have et bloktilskud, der svarer til det her, eller om det skulle gøres på en anden måde.

Men jeg mener faktisk, der er en sidste mulighed, som Folketinget ikke kan bruge, men som jeg håber at Landsforeningen Pårørende til Sindslidende og Sind i fællesskab vil bruge: at lave en gabestok. Jeg håber, de to foreninger vil tage fat på at rejse rundt i alle kommuner og spørge: Hvor er alle de pladser, I praler af? Hvor er alle de tilbud, I siger, der er, i virkeligheden? Hvad er det egentlig, I gør her? Og så synes jeg, de to foreninger i fællesskab bør offentliggøre en top 10 og en bund 20 hvert halve år.

Jeg kan love for, at hvis kommunalbestyrelsesmedlemmer og amtsrådsmedlemmer bliver hængt ud for ikke at gøre noget her lige op til kommunevalget, så kan det være, de får meget travlt med at gøre noget, og det kan så være, at det hjælper noget for de sindslidende. Det er jo sørgeligt, at man skal appellere til at hænge nogen ud, men sandheden er, at når man ikke har villet diskutere de sindslidende, så har det været let for en amtspolitiker eller en kommunalpolitiker at lade være at gøre noget, for der var ingen, der opdagede, at der ikke skete noget. Jeg synes, man skal gå hårdt til den – men det kræver selvfølgelig, at man opsøger og undersøger, hvad der er; det kræver, at man kan se, om de fine ord også er noget, man får ført ud i livet i kommunerne. Det håber jeg man vil gøre.

Distriktpsychiatri er blevet nævnt mange gange i dag. Jamen hvad er det da? Jeg synes, man overvurderer distriktpsychiatrien. Det var måske fejlen fra starten, at man gjorde det. Distriktpsychiatrien var vel i virkeligheden sådan en form for woodoo-ord: hver gang man mente, der var nogle problemer på det her område, så råbte man »distriktpsychiatri«, og så regnede man med, at problemerne forsvandt.

Sandheden er jo, at distriktpsychiatrien for det første er noget, vi ikke ved, hvad er, fordi det er forskelligt fra landsdel til landsdel, og for det andet at det jo kun er ét ud af mange tilbud. Det er måske dér, det er gået galt: at man troede, det var i orden at lave et kontor, der havde åbent fra 8.00 til 15.00 og så i øvrigt ikke i week-enden og om aftenen. Og så troede man altså, at den sindslidende, der er blevet udskrevet til eget hjem, men som tror, at døren bider eller brevsprækken sender stråler, eller hvad ved jeg, så lige vil gå ned og tage 5'eren hen til det distriktpsychiatiske center.

Det er jo dér, det er gået galt: Man har troet, at det kunne mere. Og her mener jeg, det er meget vigtigt – som også regeringen og dagsordenen har lagt op til – at det suppleres med refugier, neurosehoteller, bofællesskaber og støtte- og kontaktpersonordninger, hvor man har mulighed for at få fat i nogle af disse mennesker, der lukker sig inde.

Omkring støtte- og kontaktpersonordningen vil jeg også håbe, den bliver gjort permanent, og for min skyld også gerne rimelig hurtigt, men jeg vil gerne advare mod, at det sker så hurtigt, at støtte- og kontaktpersonordningen bliver til et nyt system.

Jeg overværede en konference i Odense i sidste uge netop om det her. Der var en lang række støtte- og kontaktpersoner til stede ved debatten, og de sagde alle sammen, at det, der er den ordnings styrke, er, at den får lov til at være forskellig fra sted til sted, alt efter det behov, der faktisk er hos de pågældende sindslidende. Så når vi nu skal gøre den permanent – hvad jeg altså støtter – lad os så ikke gøre den så strømlinet, at den i virkeligheden ikke kan bruges af alle, der skal bruge den.

Endelig er hospitalerne der jo selvfølgelig stadig væk, og det bliver de nok ved med at være.

Men jeg vil også godt – som fru Tove Fergo – lige sige: Det dér med elektrochok synes jeg er en debat værd i forbindelse med psykiatriloven. Jeg bliver da lidt chokeret, når jeg – i Jyllands-Posten, tror jeg det var – for ikke så længe siden kan se en overlæge i København nærmest pralende meddele, at han ikke syntes, elektrochok var farlige. Og i øvrigt havde han da patienter, der kom ambulant; når de ikke havde det så godt, så kom de ind om morgenen, og så fik de ét, og så lå de lidt, og så gik de på arbejde bagefter.

Jeg ved ikke, om det er rigtigt eller forkert, for jeg har jo ikke stået ved siden af, men man må meget undskylde, jeg synes jo, det lyder underligt, at man kan bruge den teknik på den måde. Og selv om han så sagde det for at provokere, så er alene tanken om, at det er så ufarligt at brænde hjernen af, at man ikke skal have en diskussion af, om det skal bruges eller ikke bruges, temmelig avanceret. Derfor må jeg sige: Jeg synes, vi skal have diskussionen i forbindelse med psykiatriloven, når den kommer til behandling.

Udrykningsstjenesten skal jeg ikke gøre mere ud af nu. Jeg har vist sagt, at jeg synes, det er en skandale, hvad der er sket, og det håber jeg da så er blevet opfattet de steder, det skal.